

MARISSA MEYEROVÁ

NEJKRÁSNEJŠÍ
MĚSÍČNÍ KRONIKY

PŘÍBĚH LEVANY

Nejkrásnější

Měsíční kroniky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Marissa Meyerová

Nejkrásnější – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NEJKRÁSNEJŠÍ

*Tuto knihu věnuji svým čtenářům.
„Lunartikům“. Fanouškům.
Díky, že jste se vydali na tuto cestu se mnou.*

FAIREST. Copyright © 2015 by Rampion Books. All rights reserved.
First published by Feiweil and Friends, an imprint of Macmillan

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., v Praze roku MMXV jako svou 3323. publikaci

Z anglického originálu přeložila Jana Zejmanová

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba AMOS Typografické studio, s. r. o.

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-2206-5

ISBN e-knihy 978-80-252-4517-0 (1. zveřejnění, 2019)

www.egmont.cz

NEJKRÁSNEJŠÍ

MĚSÍČNÍ KRONIKY

PŘÍBĚH LEVANY

Marissa Meyerová

EGMONT
Publishing

Zrcadlo, zrcadlo, pověz,
kdo je v zemi zdejší nejhezčí a nejkrásnější.

Jen přistup bliž a já ti vyjevím
mé královny tajemství nejtemnější.

O hrabivosti, pro niž krásti a zabijeti se neštítila.
O zlobě, z níž lámala vůli lidí.

Však tragédií největší jest,
že činila tak z lásky, jak to bývá.

A jestli můj příběh nepravdivý shledáš,
věz, že jsem pouhé zrcadlo. Lež neznám.

LEŽELA NA HOŘÍCÍ HRANICI, POD SEBOU ŽHAVÉ UHLÍKY.

Před očima se jí míhaly bílé mžítka, ale milosrdné bezvědomí se ne a ne dostavit. Od křiku zcela ochraptěla. Pach vlastního škvařícího se masa ji štípal v nose. Z kouře ji pálily oči. Na kůži jí bublavě naskakovaly puchýře a celé kusy masa se z ní sloupávaly a odhalovaly živou tkáň pod ním.

Zakoušela nekonečnou bolest a utrpení. Prosila o smrt, ta však nepřicházela.

Natáhla ruku ven a pokusila se odsunout své tělo z ohně, ale vrstva uhlíků se pod její vahou rozpadla a sesunula, pohřbívajíc ji hlouběji ve žhnoucím popelu a dýmu.

Přes závoj kouře zahlédla něčí laskavé oči. Vřelý úsměv. Prst, který jí kynul. Pojď sem, sestřičko...

Levana zalapala po dechu a vymrštila se do sedu, končetiny zamotané do těžkých příkrývek. Prostěradlo zmáčel její pot a studilo, ale kůži měla dosud rozpálenou z onoho snu. V hrdle jí škrábalo. Snažila se polknout, ale její sliny chutnaly

po kouři a Levana sebou trhla. Seděla v bledém ranním světle, třásla se a snažila se zahnat vzpomínky na ten zlý sen. Stejný sen, který se jí zdál už tolik let, a nebylo před ním úniku.

Třela si dlaněmi paže a boky, dokud si nebyla jistá, že oheň není skutečný. Nehořela. Byla v bezpečí a sama ve svém pokoji.

Roztřeseně se nadechla a odsunula se na opačnou stranu matrace, pryč od propocené části prostěradla, a lehla si na záda. Bála se znovu zavřít oči, a tak hleděla na nebesa postele a nutila se pravidelně dýchat, dokud se jí nezklidnil tep.

Snažila se rozptýlit tím, že si plánovala, kým toho dne bude.

Vznášelo se před ní tisíc možností. Bude krásná, ale existovalo mnoho druhů krásy. Barva pleti, typ vlasů, tvar očí, délka krku, hezky umístěná piha, určitá elegance při chůzi.

Levana toho věděla o kráse spoustu, stejně jako toho věděla spoustu o ošklivosti.

A tehdy si vzpomněla, že dnes se koná pohřeb.

Při tom pomýšlení zaúpěla. Bude to tak vyčerpávající udržovat své osobní kouzlo celý den před tolika lidmi. Nechtělo se jí tam jít, ale věděla, že nedostane na vybranou.

Zrovna dnes se jí opravdu nehodilo být ještě rozrušená zlými sny. Možná by měla zvolit něco dobře známého.

Jak ten zlý sen pomalu ustupoval do jejího podvědomí, Levana si pohrávala s myšlenkou, že by dnes byla svou matkou. Ne takovou, jakou byla královna Jannali, když zemřela, ale třeba její patnáctiletou verzí. Byl by to určitý projev úcty zúčastnit se pohřbu a mít matčiny lícní kosti a jasně fialové

oči, o nichž každý věděl, že jsou dílem kouzla, ačkoli se to nikdo neodvážil vyslovit nahlas.

Několik minut si představovala, jak asi matka vypadala v jejím věku, a nechala na sobě spočinout kouzlo. Měsíčně blond vlasy hladce sčesané a svázané do uzlu nízko v týle. Pleť bledá jako jinovatka. Postava o něco menší než v dospělosti. Světle růžové rty, aby neodpoutávaly pozornost od těch živých očí.

Ponořit se do kouzla ji uklidnilo. Ale jakmile si ten nový vzhled vyzkoušela, uvědomila si, že je to celé špatně.

Nechtěla jít na pohřeb rodičů v hávu zesnulé.

Ozvalo se lehké zaťukání na dveře a vytrhlo ji z myšlenek.

Levana si povzddechla a rychle si nasadila jinou masku, kterou si vymyslela několik dní předtím. Olivová pleť, ladná křivka nosu a vlasy v havraní černi ostříhané půvabně nakrátko. Zkoušela několik různých barev očí, než se rozhodla pro krásně šedomodré lemované uhlově černými řasami.

Než si to stihla rozmyslet, vetkla si do kůže pod pravým okem stříbrný drahokam.

Měl tvar slzy. Na znamení jejího žalu.

„Dále,“ zavolala a otevřela oči. Vešla služebná a nesla ták se snídání. Ve dveřích se uklonila a její oči zůstaly sklopené k zemi – což činilo Levanino kouzlo zbytečným – a přistoupila k jejímu lůžku.

„Dobré ráno, Výsosti.“

Levana se posadila a dovolila dívce, aby jí položila ták do klína, rozprostřela kolem ní ubrousek, nalila jasmínový čaj do šálku z ručně malovaného porcelánu, který před něko-

lika generacemi dovezli ze Země, a ozdobila jej dvěma lístky máty a kapkou medu. Levana mlčela, když služebná odkryla podnos s kousky pečiva plněného krémem, aby její paní viděla, jak vypadá vcelku, než je pomocí stříbrného nože nakrájela na ještě menší dílky. Zatímco pracovala, Levana pohlédla na talíř pestrobarevného ovoce: broskve s jemným chmýřím na slupce lemované svatozáří z ostružin a brusinek, vše zasněžené moučkovým cukrem.

„Přejete si přinést ještě něco, Výsosti?“

„Ne, to stačí. Ale pošli sem za dvacet minut tu druhou, aby mi připravila smuteční šaty.“

„Zajisté, Výsosti,“ odpověděla, ačkoli obě věděly, že žádná druhá služebná neexistuje. Mohl jí být každý sloužící v paláci. Levaně bylo jedno, koho jí pošlou nahoru, pokud jí dotyčný nebo dotyčná dokáže řádně obléci elegantní šedé šaty, které předchozího dne doručila švadlena. Levana se dnes nechtěla kromě obličejů obtěžovat ještě s iluzí šatů, když se jí hlavou honilo tolik dalších myšlenek.

Služebná se znovu uklonila, vycouvala z pokoje a nechala Levanu upírat zrak na podnos se snídaní. Teprve teď si uvědomila, že vůbec nemá hlad. Bolel ji žaludek, možná z toho přílišného snu. Anebo je to možná ze smutku, ale o tom pochybovala.

Necítila žádný velký žal nad ztrátou rodičů, kteří byli pryč půl dlouhého dne. Osm umělých nocí. Jejich smrt byla děsivě krvavá, zavraždil je muž bez kouzelných schopností – skořápka, který využil své imunity vůči měsíčnímu daru, aby se

vplížil do paláce. Střelil dva královské strážné do hlavy a zamířil do ložnice jejích rodičů ve třetím podlaží, kde zabil další strážné a podřízl její matce hrdlo. Nůž zajel tak hluboko, až jí částečně proťal i páteř. Potom přešel chodbu do pokoje, kde spal její otec s jednou ze svých milenek, a šestnáctkrát jej bodl do hrudi.

Otcova milenka ještě křičela, pocákaná krví, když je objevili dva královští strážní.

Vrah nepřestával otce bodat.

Levana jejich těla neviděla, ale jejich ložnice druhý den ráno ano, a první, co ji napadlo, bylo, že všechna ta krev by vypadala skvěle na rtech jako rtěnka.

Věděla, že by se jí takové věci neměly honit hlavou, ale nemyslela si, že by její rodiče napadlo něco lepšího, kdyby místo nich zavraždili ji.

Podářilo se jí sníst téměř všechno pečivo a pět bobulí, když se dveře do jejího pokoje opět otevřely. Nejdřív se chtěla na vetřelce rozzlobit – služebná přišla moc brzy. Ale hned potom zkontrolovala, jestli její osobní kouzlo pořád funguje. UVědomila si, že tohle měla být její první starost.

Byla to však její sestra, nikoli jedna ze služebných s nezapamatovatelnou tváří, a vklouzla do její ložnice. „Channary!“ vyštěkla Levana a odstrčila podnos. Čaj vyšplíchl ze šálku a utvořil loužičku na podšálku. „Nepozvala jsem tě dál.“

„Tak by ses možná měla zamykat,“ opáčila Channary a mrštně jako úhoř přeplula koberec. „Víš přeci, že se venku potulují vrazi.“

Pronesla to s úsměvem, jako by to jí osobně nedělalo absolutně žádné starosti. A proč taky? Vraha okamžitě popravitel strážel, jakmile ho objevily se zkrvaveným nožem v ruce.

Ne že by si Levana nemyslela, že někde nejsou další dostatečně naštvané a šílené skořápky, které by se mohly pokusit o nový atentát. Channary byla blázen, pokud si myslela, že tomu tak není.

Což byl zčásti právě ten problém. Channary jednoduše byla blázen.

Byla však nádherný blázen, což na tom bylo nejhorší. Levantina sestra měla hladkou opálenou pleť, tmavě kaštanové vlasy a oči, které měly přesně ten správný tvar, že vypadala, jako by se usmívala, i když tomu tak nebylo. Levana byla přesvědčená, že sestřina krása musí být dílem kouzla, protože nikdo tak hrozný uvnitř určitě nemůže být tak krásný zvenku, jenže Channary nikdy nepřiznala, jak je to s ní doopravdy. Pokud měla její iluze nějakou chybičku, Levaně se jí zatím nepodařilo najít. To hloupé děvče dokonce ani neznervózňovala zrcadla.

Channary už se ustrojila k pohřbu, ačkoli nudná šed' byla jedinou známkou toho, že její šaty byly ušity jako smuteční. Síťovaná sukně jí trčela téměř kolmo ke stehnům jako kostým baletky a přiléhavý top byl posetý tisíci stříbrných třpytek. Paže měla pomalované širokými šedými pruhy, které obtáčely každou končetinu směrem vzhůru, na hrudi se setkávaly a tvořily tvar srdce. Dovnitř srdce někdo naškrábal: *Budete mi chybět.*

Z celého toho výjevu se Levaně zvedal žaludek.

„Co chceš?“ zeptala se a vymotala nohy z příkrývek.

„Ujistit se, že mě dnes nezahanbíš svým vzhledem.“ Channary zvedla ruku a zatahala za kůži pod Levaniným okem, aby vyzkoušela, jestli se drahokam neuvolní. Levana ucukla a odstrčila jí ruku.

Channary se ušklíbla. „Zajímavý nápad.“

„Ne tak falešný jako tvoje tvrzení, že ti budou chybět,“ opáčila Levana a zamračila se na malované srdce.

„Falešný? Právě naopak. Budou mi převelice chybět. Hlavně večírky, které otec pořádal, když na obloze zářila Země v úplňku. A šaty, které jsem si směla půjčovat od matky, když jsem šla na nákupy do AR-4.“ Odmlčela se. „I když teď si nejspíš budu moci přivlastnit její švadlenu, takže to asi přece jenom není tak velká ztráta.“ Zachichotala se a posadila se na okraj postele, ukradla si jednu bobuli ze snídaňového podnosu a hodila si ji do úst. „Měla bys být připravená pronést na dnešním pohřbu pár slov.“

„Já?“ To byla děsivá představa. Všichni se na ni budou dívat a hodnotit míru jejího žalu. Nemyslela si, že dokáže dostatečně předstírat.

„Jsi taky jejich dcera. A –“ Channary se zničehonic zajíkla a přejela si konečkem prstu koutek oka. „Myslím, že nejsem dost silná, abych to všechno zvládla sama. Budu zdrcena žalem. Možná omdlím a nějaký strážný mě bude muset odnést na tmavé a tiché místo, abych se vzpamatovala.“ Odfrkla si a všechny stopy smutku zmizely stejně rychle, jako se objevily. „To je zajímavá představa. Možná bych to mohla zařídit

tak, aby se to přihodilo poblíž toho nového mladého strážného s kudrnatými vlasy. Vypadá docela... úslužně.“

Levana se zamračila. „Chceš mě nechat samotnou vést celé království ve chvíli zármutku, abys mohla laškovat s jedním ze strážných?“

„Ale přestaň,“ pronesla Channary a zakryla si uši. „Jsi tak protivná, když fňukáš.“

„Budeš královnou, Channary. Budeš muset pronášet proslovy a činit důležitá rozhodnutí, která ovlivní všechny na Měsíci. Nemyslíš, že bys to měla začít brát vážně?“

Channary se zasmála a olízla si z prstů zbytky cukru. „Tak vážně jako naši rodiče?“

„Naši rodiče jsou mrtví. Zabil je občan, který si myslel, že svou práci nedělají moc dobře.“

Channary jen mávla rukou. „Být královnou je právo, sestřičko. Právo, které jde ruku v ruce s nekonečným přísunem mužů, sluhů a skvělých šatů. Ať se všemi nudnými detaily zabývají dvořané a divotvůrci. Co se mě týče, hodlám vstoupit do dějin jako královna, která se stále směje.“ Odhodila si vlasy z ramene a pohledem zkoumala pokoj, žluté tapety a ručně vyšívané závěsy. „Proč tady nemáš žádná zrcadla? Chci se vidět, jak budu krásná ve své uplakané show.“

Levana slezla z postele a natáhla si župan, který ležel na židli. „Moc dobře víš, proč tady nejsou žádná zrcadla.“

Channary se tomu jen široce usmála. I ona seskočila z postele. „Ach ano, správně. Tvoje iluze jsou poslední dobou tak elegantní, až jsem skoro zapoměla.“

Potom Channary hbitě jako zmije udeřila Levanu hřbetem ruky do obličeje, až narazila do jednoho sloupku postele. Levana překvapeně vykřikla a ztratila kontrolu nad svým kouzlem.

„Á, tady máme to ošklivé káčátko,“ zašvitořila Channary. Přistoupila k ní blíž, chytila ji za bradu a pevně ji sevřela, než Levana stačila zvednout ruku, aby si ochladila hořící tvář. „Radím ti, aby sis to zapamatovala propříště, až se budeš snažit protivit mým rozkazům. Jak jsi mi laskavě připomněla, bude ze mě královna a nedovolím, aby někdo mé rozkazy zpochybňoval. A už vůbec ne moje ubohá sestřička. Na pohřbu budeš mít proslov místo mě.“

Levana se odvrátila, mrkáním zaháněla slzy a snažila se opravit svou iluzi. Skrýt svou ohyzdnost. Předstírat, že i ona je krásná.

Koutkem oka zachytila pohyb a spatřila, že ve dveřích jako přikovaná stojí služebná. Channary za sebou nezavřela, když vešla, a Levana si byla docela jistá, že dívka všechno viděla.

Služebná chytře sklopila zrak a uklonila se.

Channary pustila Levaninu bradu a ustoupila od ní. „Obleč si smuteční šaty, sestřičko,“ pronesla se svým typickým krásným úsměvem. „Čeká nás velký den.“

VELKÁ SÍŇ BYLA PLNÁ ŠEDÍ. ŠEDÝCH VLASŮ, ŠEDÉHO
make-upu, šedých rukavic, šedých šatů, šedých punčoch.

Černých sak a šedých rukávů, bílých střevíčků a bouřkově šedých cylindrů. Ale navzdory fádnosti barev hosté nevypadali ani trochu smutně. Protože v té šedi se nacházely šaty ušité z vlnajících pentlí, složitých šperků a ojiněných květin, které vyrůstaly z bohatých účesů.

Levana si uměla představit, že švadleny v Artemidě měly od atentátu na její rodiče převelice napilno.

Sama na sobě měla přiměřený oděv. Až na zem dlouhé šaty z šedého damašku upnuté ke krku, které podle jejího mínění dokonale ladily s krátce střiženými vlasy jejího kouzla. Zdaleka to nebylo tak okázalé jako Channařina baletní sukýnka, ale aspoň si udržela částečnou iluzi důstojnosti.

Na stupínku v popředí sálu se promítal hologram zesnulého královského páru, když byl ještě v rozpuku mládí. Její matka na něm měla svatební šaty a byla sotva starší než nyní Levana. Otec se širokými rameny a hranatou čelistí seděl na trůnu. Tyto záběry samozřejmě nevznikly podle skutečnosti – pořizovat záznamy královské rodiny bylo totiž přísně zakázáno –, ale umělci se podařilo téměř věrně zachytit jejich osobní kouzla. Ocelový pohled jejího otce, ladnost, s jakou se její matce pohybovaly prsty, když na něho mávala.

Levana stála na stupínku vedle Channary, přijímala políbení na hřbet ruky a kondolence od artemidských rodin, které kolem nich procházely. Měla stažený žaludek, protože věděla, že se Channary plánuje vyhnout svým povinnostem nejstaršího potomka a chce přinutit k pronesení pro-

slovu ji. Přestože měla léta praxe, Levana pokaždé, když měla promluvit k publiku, cítila iracionální strach, že ztratí kontrolu nad svou iluzí a všichni ji uvidí takovou, jaká skutečně je.

Jako by nestačilo, co se šušovalo. Že mladá princezna vůbec není krásná, naopak je ohyzdně znetvořená po nějaké tragické nehodě v dětství. A jaké je to vlastně požehnání, že se na ni nikdo nebude muset dívat. Jaké štěstí, že umí tak dobře ovládat své kouzlo a jejich vzácný dvůr nemusí snášet pohled na její ošklivost.

Sklonila hlavu na znamení díků ženě, která pronesla svou lež o tom, jak byli její rodiče čestní, a její pozornost upoutal muž stojící v řadě za několika dalšími osobami.

Srdce jí poskočilo. Dál se pohybovala automaticky – přikývnutí, podání ruky, zamumlané díky – zatímco svět se rozpil v jednu velkou šedou skvrnu.

Sir Evret Hayle se stal královským strážcem v osobním doprovodu jejího otce, když bylo Levaně teprve osm let, a od té doby ho zbožňovala, přestože byl o téměř deset let starší než ona. Měl tmavou ebenovou pleť, v očích se mu zračil pronikavý intelekt. Když byl ve službě, vyzařovala z nich ostražitost, mimo službu sršely vtípem. Jednou si v jeho očních duhovkách všimla šedozelených skvrnek a od té doby ji jeho oči fascinovaly a doufala, že se k němu opět dostane tak blízko, aby ty skvrnky znovu spatřila. Vlasy měl jednu velkou zmeť hustých kudrn, příliš dlouhých na to, aby vypadaly upraveně, a příliš krátkých, aby se daly zkrotit. Levana

si nevzpomínala, že by ho až do dnešního dne někdy viděla bez uniformy strážného, která velmi přesně ukazovala každý sval na jeho pažích a ramenou. Měl na sobě jednoduché šedé kalhoty a košili ve stylu tuniky, které byly na královský pohřeb snad až příliš neformální.

Nesl se v nich jako princ.

Sedm let ho znala jako nejpohlednějšího muže u měsíčního dvora. V celé Artemidě. Na celém Měsíci. Věděla to mnohem dříve, než byla dost stará na to, aby chápala, proč jí vždycky srdce tluče tak prudce, když je sir Hayle poblíž.

A teď se k ní blížil. Dělili ji od něj jen čtyři lidé. Tři. Dva.

Levaně se začala třást ruka, trochu se napřímila a upravila si osobní iluzi, aby její oči vypadaly jasnější a drahokam na kůži se jí trpytil jako opravdová slza. Také se trochu povytáhla – blíž Evretově výšce, ale ne příliš, aby působila zranitelně a že potřebuje chránit.

Uplynulo už mnoho měsíců od chvíle, kdy měla naposledy nějaký důvod být v jeho těsné blízkosti, a teď k ní přicházel s účastí v očích. Měl v nich opět ty šedé a zelené skvrnky, takže si to přece jen nepředstavovala. Pro jednou před ní nestál jako strážce, ale jako truchlící měsíčan. Uchopil její ruku a zvedl si ji ke rtům, ale políbil pouze vzduch nad jejími klouby. Vlastní tep jí hučel v uších jako mořský příboj.

„Vaše Jasnosti,“ řekl a slyšet jeho hlas jí bylo téměř stejnou vzácností jako vidět skvrnky v jeho očích. „Velmi mě

mrzí vaše ztráta. Všichni truchlíme, ale vy určitě mnohem víc než kdokoli jiný.“

Snažila se uložit si jeho slova do paměti, aby si je později, až ji nebude držet za ruku či nahlížet jí do duše, vybavila a rozebrala je. *Vy určitě mnohem víc než kdokoli jiný.*

Přestože působil upřímně, Levana si nemyslela, že měl krále a královnu nějak příliš v lásce. Možná jeho žal vyplýval ze skutečnosti, že zrovna neměl službu, když k atentátu došlo, a nemohl mu zabránit. Levana z něj měla dojem, že je výjimečně hrdý na svou pozici u královské strážce.

Co se jí týkalo, byla vděčná, že Evret u vraždy jejích rodičů nebyl a že místo něj zemřeli jiní strážci. „Děkuji vám,“ vydechla. „Vaše laskavost činí tento den snesitelnějším, sire Hayle.“

Stejná slova řekla toho dne bezpočtu dalších hostů. Kéž by jen dokázala přijít s něčím smysluplnějším. Nakonec dodala: „Určitě víte, že si vás můj otec velmi oblíbil.“

Netušila, jestli je to pravda, ale když viděla, jak po jejích slovech Evretův pohled zjihl, věřila tomu tolik, kolik bylo třeba.

„Budu vaší rodině sloužit i nadále, dokud mi to mé schopnosti dovolí.“

Vyměnili si patřičná slova a sir Hayle pustil její ruku. Cítila příjemné mravenčení na kůži, když ji opět spouštěla podél boku.

Ale místo aby Evret pokračoval dál a vyjádřil soustrast Channary, otočil se a pokynul ženě vedle sebe. „Vaše Jasnosti,

myslím, že jste se ještě nesetkala s mojí manželkou. To je ona, Solstice Hayleová. Sol, tohle je Její okouzlující Jasnost, princezna Levana Blackburnová.“

Něco v jejím nitru uvadlo a Levana měla pocit, jako by jí někdo vrazil do břicha dýku, ale přinutila se k úsměvu a podala Evretově ženě ruku. Solstice se uklonila, políbila ji na prsty a řekla něco, co Levana nevnímala. Věděla, že se Evret před pár lety oženil, ale nevěnovala tomu příliš velkou pozornost. Ostatně, její rodiče se také vzali, ale žádná velká láska díky tomu mezi nimi nevzplanula, a co znamenala manželka ve světě, kde byly milenky běžné jako služebnictvo, a monogamie vzácná jako zatmění Země?

Ale teď, když se s Evretovou manželkou poprvé setkala, velmi rychle si uvědomila tři věci, které ji přiměly její dosa-
vadní názor na existenci této ženy přehodnotit.

Tak zaprvé, byla nesmírně krásná, a to bez jakékoli osobní iluze. Měla příjemnou tvář srdcovitého tvaru, půvabně kle-
nuté obočí a pleť v odstínu medu. Vlasy měla při této příleži-
tosti rozpuštěné a splývaly jí v hustých tmavých a jen lehce
zvlněných pramenech téměř až k pasu.

Zadruhé, Evret na ni hleděl s něhou, již Levana v žádných
mužských očích dosud nespatriila, a ten pohled u ní vyvolal
bolestnou touhu.

Zatřetí, Evretova manželka se nacházela ve velmi pokro-
čilém stupni těhotenství.

O tomhle Levana neměla nejmenší tušení.

„Ráda vás poznávám,“ slyšela pronést svůj vlastní hlas, ale Solsticinu odpověď přeslechla.

„Sol pracuje jako švadlena v AR-4,“ poznamenal hrdě Evret. „Dokonce vyšívala některé z šatů, které tu dnes vidíte.“

„Ach. Ano, já... už si vzpomínám, že se má sestra zmínala o jisté švadleně ve městě, která je čím dál populárnější...“

Levana se odmlčela, když se Solstice rozzářil obličej, neboť ten pohled jen umocnil její vlastní zášť.

Z té krátké konverzace už nic dalšího nevnímala, dokud Evret nepoložil své ženě ruku na záda. To gesto působilo ochranně a teprve když pokračovali dál v cestě, všimla si Levana Solsticiny křehkosti, kterou předtím přes její krásu neviděla. Vypadala tak drobně a vyčerpaně z pohřbu nebo svým těhotenstvím, možná obojím. Evret se tvářil ustaraně, když své ženě něco šeptal, ale Levana ho neslyšela, a než došli k Channary, Solstice už jeho pozornost nasměrovala na něco jiného.

Levana se opět obrátila k čekajícímu zástupu. Další truchlící, další kondolující, další lhář. Lži, jen samé lži. Levana automaticky příkyvovala, podávala ruku a mumlala díky, zatímco zástup se táhl do dálky. Její sestra čím dál víc ztrácela zájem o předstírání zármutku a její chichot a flirtování se zvonivě nesly nad hlavami mumlajícího zástupu, zatímco jejich rodiče na hologramu skládali svatební slib.

Monogamie. Věrnost. Pravá láska. Domnívala se, že nic takového nikdy neviděla a slýchala o tom jen jako malá v pohádkách, případně to vídala jen v divadelních hrách, uspořá-

daných pro zábavu dvora. Ale aby vás někdo takto zbožňoval – to je jako sen. Mít muže, který by k vám vzhlížel s takovou láskou. Cítit dotek jeho prstů na zádech, tichý vzkaz všem, aby viděli, že mu patříte a že on nejspíš patří vám...

Když žena s šedým paroží na hlavě spatřila, že se Levana zaleskly v očích slzy, chápavě pokývala hlavou a podala jí nažehlený šedý kapesník.

LEVANA SAMU SEBE PŘESVĚDČILA, ŽE TO BYLA NUDA, CO

ji vyhnalo z paláce tři dny po pohřbu, poslední den smutku, kdy ještě nosila šedou. Říkala si, že potřebuje něco světlého a krásného na sebe, až skončí období truchlení a celé království se bude radovat z nástupu nové královny na trůn. Říkala si, že potřebuje pár vyšívaných střevíčků na korunovaci, nebo možná nějaký jemně tkaný šál, který by si uvázala do pasu. Nic v jejím šatníku se nezdálo být pro tuto příležitost dost dobré.

Pokud si vymyslela nějakou historku pro strážce na nástupišti magnetické dráhy, nebyla zapotřebí. Nikdo ji nezastavil, ani se jí neptal, kam jde.

AR-4, nejoblíbenější nákupní čtvrt v Artemidě, byla přeplněná členy dvora a jejich rodinami, šlechtici a jejich sluhy, všemi oděnými v odstínech šedi a připravujícími se na zítřejší oslavy. Nikdo z nich však Levanu, která si nasadila masku krásné a vysoké ženy s olivovou pletí a pružnou chůzí, dlou-

hým štíhlým krkem a výraznými lícními kostmi, nepoznal. Vlasy nechala, jak byly, neboť nechtěla odpoutávat pozornost od iluzí dokonale tvarované hlavy a postavy. Pouze mlčenliví palácoví strážci, kteří jí šli v patách, prozrazovali její tožnost, ale na ulici bylo příliš rušno, aby si jich nebo dívky, na niž dohlíželi, někdo všiml.

Levana se nerozhlížela po výrobcích obuvi ani šatů, kloboučnicích ani zlatnicích, uměleckých galeriích ani cukrárnách. Věděla naprosto přesně, kam má namířeno. Počítala ulice, které ráno viděla na holografické mapě. Její zrak na chvíli upoutal srpek Země na černé obloze za ochrannou kopulí, ale jakmile zahrnula za roh do hezké postranní uličky, zmizel jí z očí. Když pospíchala kolem oken s kvetoucími truhlíky a kamenných laviček lemujících uličku, z malé kavárničky se za ní linula vůně pražené kávy. Sice tu nebylo úplně prázdno, ale oproti ruchu hlavní ulice zde panoval klid.

A támhle už stál ten obchod, přesně jak jí ukázala mapa a popisky. Nad dveřmi visel jednoduchý štít s jehlou a nití a výloha nabízela výběr různých přízí a látek.

Jakmile Levana obchod spatřila, uvědomila si, že od chvíle, kdy vešla do uličky, má sevřený žaludek. Byla nervózní.

A kvůli čemu? Kvůli manželce palácového strážce? Kvůli obyčejné švadleně? Směšné.

Pokynula strážcům, aby na ni počkali venku, v duchu se obrnila a otevřela dveře.

Ocitla se v dobře osvětlené předváděcí místnosti. Rychle se rozhlédla a zjistila, že tam není žádná prodavačka, ale dru-

hé dveře vedoucí do zadní dílny byly pootevřené a slyšela od-
tud mechanické předení tkalcovských stavů.

Dva holografičtí manekýni v rozích předváděli pestrou
škálu oděvů – vše od spodního prádla po plesové šaty, od troj-
dílného obleku po pletené punčochy. Každý kus oděvu byl
nádherný. Nebylo těžké pochopit, proč si tento maličký ob-
chůdek v maličké uličce v AR-4 tak rychle získával mezi rodi-
nami renomé.

Levana přecházela po místnosti. Nebyla nijak velká, ale
bylo toho v ní k vidění spousta. Police plné vyšívaných ruční-
ků, ložního prádla a závěsů na okna. Hedvábné šály tak jem-
né, že na dotek působily jako pavučiny. Na krejčovské panně
byl naaranžován korzetový živůtek, který jako by celý utkali
z jemné stříbrné nitě a droboučkových lesklých kamínků – byl
oděvem i šperkem zároveň.

Potom uviděla na stěně pověšenou prošivanou příkrýv-
ku, tak velkou, že zabírala skoro celou plochu. Levana ustou-
pila dozadu a obdivovala ji. Okamžitě ji uchvátila.

Země a vesmír. Sešité z různě velkých kousků látek, je-
jichž okraje zůstaly roztřepené. Zářivá lesní zeleň, drsná tex-
tura pouštní hnědi, třpytivá mořská modř a sametová černě,
to všechno sešité dohromady zlatou nití. Na každé části pří-
krývky byly vyšité ozdobné motivy břechřanu a květin, složi-
tých spirál a jiskřivých hvězdic, a přestože by se mohlo zdát,
že je to celé přehnané a zmatené, zlatá nit tomu kousku dodá-
vala soudržnost. Díky ní to všechno vypadalo krásně a snad
i tak nějak poklidně. Levana o vyšívání nebo šití příkrývek

moc nevěděla, ale instinktivně poznala, že každý steh byl proveden ručně.

„Dobrý den.“

Levana zalapala po dechu, a než se otočila, zkontrolovala, jestli se její iluze nerozplynula, zatímco se soustředila na příkrývku.

Solstice Hayleová stála u dveří do zadní dílny, usmívala se a v ruce držela vyšívací kruh s širokým pruhem bílé látky. V cípu tkaniny byla bezpečně zapíchnutá jehla, z jejíhož oka visela tmavě červená nit.

„Máte nějaké přání?“

Vypadala jako ztělesnění dobrosrdečnosti, což Levanu okamžitě přimělo přejít do obrany.

„Ano. Já –“ Zaváhala, protože zapomněla, proč vlastně přišla. Co ji to jen napadlo přijít do tohoto obchodu podívat se na tuto krásnou ženu s jejím obrovským břichem a na všechny ty nádherné šaty, které svými zručnými prsty vytvořila?

Polkla a zaháněla rostoucí beznadějí. Vzpomněla si, že i ona je krásná, dokud její kouzlo drží. Upamatovala se, že ona je přeci princezna. „Potřebovala bych něco na zítřek,“ řekla. „Na runovací.“

Solstice přikývla. „Samozřejmě. Obávám se, že cokoli nového k té příležitosti by se muselo ušít narychlo, a tomu se snažím vyhnout. Ale možná se vám bude líbit něco z toho, co zde máme vystaveno, a potom to jen upravíme podle vašeho vkusu.“ Odložila vyšívací kruh, přesunula ruku na břicho a jala se kolébatě obcházet místnost. „Potřebujete ještě šaty? Nebo jen doplňky?“

Po chvílce přemýšlení Levana odpověděla: „Máte nějaké rukavičky?“ Sice už jich měla spoustu, ale velikost rukavic se nemusela upravovat. A ona je ráda nosila. Díky nim toho musela zakrývat kouzlem míň.

„Ó, ano, mám tady báječný výběr rukavic.“

Balancujíc s jednou rukou opřenu o okraj dřevěné komody se Solstice sehnula, aby vytáhla spodní zásuvku. Byla plná dámských rukaviček, každý pár pečlivě složený na vrstvě hedvábného papíru. „Budete při té příležitosti používat svou iluzi?“

Levana ztuhla. „Co prosím?“

Solstice překvapeně vzhlédla a Levana se nadechla, neboť pocítila, jak se jí potí dlaně. Najednou dostala *zlost*. Zlobila se, že je tato žena tak krásná a nestojí ji to žádné úsilí. Zlobila se na ni, že dnes večer ulehne vedle svého milujícího manžela. Že brzy bude chovat v náručí vrásčité křičící nemluvně, které nikdy nebude pochybovat o tom, zda je milováno či zda se jeho rodiče vzájemně milují.

Nic, po čem kdy Levana toužila, takhle snadno nedostala.

Solstice si musela všimnout stínů v jejích očích. Vstala a v jejím výrazu se poprvé zračila obezřetnost. Dýchala namáhavěji než předtím, jako by ji prosté otevření zásuvky vyčerpalo, a nad horním rtem se jí perlit pot. Jak křehká byla.

A přesto se dál laskavě usmívala. „Jen jsem se ptala, jestli budete používat osobní kouzlo, abychom vybraly barvu, která podtrhne vámi zvolený tón pleti. Nebo... jestli už víte, jaké šaty si vezmete, můžeme je sladit s nimi.“

Levana se snažila uhasit plameny závidi, jež se jí rozhořely v hrudi, a pohlédla na své ruce. Na dlouhé štíhlé prsty a bezchybnou pleť, které ve skutečnosti nebyly její.

Olízla si rty a znovu pohlédla Solstice do očí. „Co byste si vybrala vy?“

Solstice naklonila hlavu na stranu a připomněla tak Levana ptáčky v palácovém zvěřinci, kteří uslyšeli neznámý zvuk a mylně ho pokládali za dravce.

Solstice obrátila svou pozornost zpět k zásuvce s rukavičkami. „No...“ řekla nejistě. „Já osobně jsem měla vždycky v oblíbě výrazné barvy.“ Znovu se sklonila, odhrnula několik vrstev jemného papíru a vytáhla pár hedvábných rukaviček v jasné safírově modré barvě. Část, která zakrývala dlaně a prsty, sice nebyla ničím zdobená, ale konce byly lemovány zlatými řetízky s drobnými kovovými sponami. Levana hádala, že jí rukavičky budou sahat skoro až k ramenům. Solstice jí je přidržela u zápěstí, aby jí ukázala kontrast s její olivově zbarvenou pleť. „Tak co myslíte?“

Levana stiskla rty a přešla palcem po zlatých sponách. „K čemu je tohle?“

„To je součást nového designu, na němž pracuji. Tvoří sadu. Vidíte? Ladí s tímhle náhrdelníkem...“ Zavedla Levana k vitríně se šperky plné řetízků, korálků a spon a ukázala na zlatý nákrčník. Levana si nejdřív myslela, že je vyrobený z kovu, ale když jej zvedla, poznala, že je to pevně utkaná zlatá nit, složitě spletená dohromady a ohebná na dotek. Na protilehlých stranách měl nákrčník další dvě spony. Sol mluvila dál: „Mám tady i jemné řetízky, kterými jej lze připnout k těm rukavicím, vidíte?“